

mistede Peking-regeringen 1 stemme, mens nej-stemmerne blev forøget med 10. Dette tilbageslag for Folkerepublikken må formentlig tilskrives den stigende spænding i forholdet mellem Kina og de øvrige kommunistiske stater samt mange nye lændes frygt for virkningerne af Pekings seneste ideologiske mobilisering. En vis interesse knytter sig til den bevægelighed i synspunkterne, der kom til udtryk i den canadiske udenrigsministers indlæg i Kina-debatten og i den canadiske stemmeskydning til gunst for Peking-regeringen, idet Canada, der tidligere altid har stemt imod Folkerepublikkens repræsentation, i 1966 undlod at stemme.

4. For så vidt angår *fredsbevarende operationer* stod stormagterne fast på deres divergerende synspunkter vedrørende kompetencefordelingen mellem Sikkerhedsråd og Generalforsamling med hensyn til iværksættelse og finansiering af operationerne. Hverken et irsk eller et canadisk resolutionsforslag indeholdende visse retningslinjer for FN's fremtidige fredsbevarende virksomhed blev vedtaget af frygt for, at de yderligere ville kunne vanskeliggøre forhandlingerne i 33-magtsudvalget. Flertallet af medlemsstater (herunder Danmark) fandt, at det var vigtigt fortsat at holde spørgsmålet åbent og hindre en skærpelse af konflikten og henviste spørgsmålet til 33-magtsudvalget til videre undersøgelse.

På dette område består således status quo, der turde være, at fredsbevarende operationer også i fremtiden vil kunne iværksættes på grundlag af frivillig finansiering, når der er et virkeligt behov derfor, og når de ikke går direkte på tværs af en stormagts vitale interesser. En effektiv fastlæggelse af principperne for fremtidige operationer må derimod afvente forståelse mellem de to supermagter og lader derfor antagelig vente på sig.

Med hensyn til FN's *finansielle vanskeligheder* var det en skuffelse, at ingen af de to hovedskyldnere, Sovjetunionen og Frankrig, heller ikke under 21. samling ydede frivillige bidrag trods deres udtalelser om at ville medvirke til dækning af FN's underskud.

5. Den krise, der truede som følge af *U. Thants erklæring* om ikke at ville blive

som generalsekretær, fandt sin løsning ved, at det lykkedes at overtale U Thant til at fortsætte for en ny 5-års periode. Det enstemmige valg af generalsekretæren for en yderligere embedsperiode forhindrede, at organisationen på et kritisk tidspunkt kom til at stå uden øverste ledelse; der bør dog i denne forbindelse erindres om, at U Thant accepterede at fortsætte som generalsekretær, uden at der var sket fremskridt i problemerne omkring Vietnam og FN's fredsbevarende foranstaltninger og finansielle stilling, som var den væsentligste baggrund for hans oprindelige beslutning om at trække sig tilbage.

6. *Nedrustningsdebatten* var for de centrale emners vedkommende, ikke-spredning af atomvåben og fuldstændigt prøvestop, i det store og hele upolemisk og relativt saglig. Vel kom disse centrale nedrustningsproblemer ikke deres løsning væsentligt nærmere, men dette var vel heller ikke at vente i et så omfattende organ som Generalforsamlingen, der kun er lidet egnet til drøftelse af disse i lige grad teknisk, komplicerede og politisk betonedede spørgsmål. På den anden side opnåedes der enighed om visse retningslinjer for det videre arbejde i 18-magtsudvalget i Genève, og i særdeleshed kan den pression for en ikke-spredningsaftale, som debatten og visse resolutioner var udtryk for, måske bidrage til at fremskynde det tidspunkt, da atomvåbenmagternes og ikke-atomvåbenmagternes fælles langtidssinteresser konkretiseres i en overenskomst til hindring af spredning af kernevåben.

Som tidligere nævnt må den enstemmige vedtagelse af *rumtraktaten* og dennes forbud mod placering af masseødelæggelsesvåben i det ydre rum hilses velkommen ikke blot, som et udtryk for den almindelige tendens henimod større afspænding, der trods alle tilbageslag stadig gør sig gældende i forholdet mellem øst og vest, men også som udgangspunkt for en ny fase i det internationale samarbejde.

7. *Kolonispørgsmålene* og de dermed beslægtede problemer lagde som under tidligere Generalforsamlinger meget beslag på samlingsens arbejde. Det spørgsmål, der tildrog sig mest interesse, var utvivlsomt